

C MARIUS
CHINU

Sfârșit de sezon

povestiri

Ediția a II-a revăzută și adăugită

POLIROM
2022

Cuprins

Cel mai departe.....	7
În familie.....	21
Wyoming.....	53
Prin uşile larg deschise	67
Petrecerea.....	73
La vulturul de mare cu peştele în gheare.....	96
Domino.....	123
Obiecte pierdute	130
Întoarcerea	149
Vieni qua!	197
În faţa conchistadorilor	206
2062 H.N.....	251
Oficii.....	255
Sîrguinţa unor femei	260
O coborîre în ceaţă.....	269
Forevări	277
<i>Nota autorului</i>	289

Prins cu sceneta, am pierdut microbuzul, l-am așteptat pe următorul (plecau la fiecare douăzeci de minute), oricum am ajuns în 2 Mai pînă-n prînz și mi-am instalat cortul lîngă niște... creștini, numai bărbați, bărboși, cu mulți copii (pe capota mini-vanului era pictată o cruce, pe bord, în chip de parasolar, puseseră un xerox A3 înfățișînd o icoană cu Sf. Gheorghe, iar în fața cortului înălțaseră un drapel). După ce-am făcut o baie, am mers să mîncînc la Micul Golf (mi-era poftă de zargan), unde tocmai se filma o emisiune cu Iftimoaie, pe care l-am urmărit cum discută cu cameramanul încercînd să-mi dau seama ce sticlă de bere ține în mînă. Cînd venisem spre golf, mă opriseră două promoterițe și mă întrebaseră ce prefer: o noapte în club sau un foc de tabără pe plajă? Depinde cu cine, am spus, dar apoi am ales focul și fetele au spus că sînt un bărbat autentic și mi-au oferit gratis o bere nefiltrată de grîu. Și dacă nu ieșeam autentic? le-am întrebat, iar fetele mi-au spus că mi-ar fi dat o bere slab alcoolizată cu fresh de grepfrut, pentru că mi-ar fi plăcut senzațiile noi.

Cu Eliana a fost intens și incert. O vreme a locuit la mine, ajunseserăm să ne și spălăm pe dinți împreună, uneori în același timp cu aceeași periută, apoi a început să stea tot mai puțin, că avea cursuri de dimineață de trei ori pe săptămînă și garsoniera ei era mai aproape de Universitate. Am înșelat-o cînd a plecat la bursă, nu pentru că n-aș fi suportat abstenența, ci cumva preventiv, voiam să mă asigur că vina va fi a mea în caz că. Oricum, cred c-a bănuir ceva, pentru că la întoarcere a-nceput să se poarte ciudat, să-mi ceară declarații, mă-ntreba nitam-nisam dacă sînt fericit, ce sacrificii aș face pentru noi, tot felul de întrebări definitive, iar eu improvizam cum puteam. Într-o dimineață (mă bărbieream),

mi-a spus că nu i-a mai venit de vreo două săptămîni și m-a întrebat, în logica întrebărilor imposibile, ce facem dacă rămîne. Am simțit că e o capcană, *știam* că e o capcană, dar am zis că o să vedem noi atunci cînd va fi să fie, că nu e momentul, la care ea a spus că nici nu se pune problema, că s-a gîndit bine și, dacă e, ea îl păstrează. Eu am spus că asta e o chestiune care se decide împreună, ea a spus că ce, în fond e vorba de corpul ei, că ceasul biologic blah-blah și că oricum nu mi-ar cere să mă implic dacă eu n-aș vrea. Am spus că nu e fair să mă pună într-o situație din care e clar că, fără să vreau, chiar și fără să mă implic, tot voi face parte și că, dacă ea gîndește așa, la fiecare futut o s-o suspectez de intenție de furt de spermă (chiar așa am zis, *furt de spermă*), care e o formă de maternitate teroristă. După cearta aia nu ne-am văzut vreo săptămînă și ceva, am avut și treabă amîndoi, după care ea a zis că ce-ar fi să luăm o pauză, iar eu am acceptat cu o anumită ușurare (era o chestiune de orgoliu). Trecuseră vreo două luni, ne mai vedeam din cînd în cînd (am început s-o facem anal, nu știu dacă nu era cumva o formă subconștientă de boicot), dar eu între timp întîlnisem o tipă la TIFF și am realizat că-mi lipseau nesiguranța și variația. Poate că ultima rațiune a oricărui cuplu e despărțirea, ne folosim și ne epuizăm reciproc ca pe niște baterii hormonale.

Așa! Toată după-amiaza i-am urmărit pe ortodoxiști cum își supraveghează copiii (pentru că *asta* făceau, stăteau îmbrăcați pe plajă în cămășile lor negre cu cruciulițe roșii croșetate pe gulere și supravegheau jocurile cu ceilalți copii), la un moment dat am și adormit, iar cînd am plecat, șoseaua din sat se aglomerase de mașini, pe margine apăruseră grătarele cu porumb,

părinții strigau la copiii care strigau la alți copii care trăgeau după ei zmeie, găletușe și colaci, apăruseră cozi pe la chioșcuri și tarabe, într-o curte începea o nuntă (mai devreme, pe la prînz, văzusem și mireasa la biserica din centru: grasă, blondă și tunsă scurt), se scuturau prosoape, se udau grădinile cu furtunul, în fine, era agitație și hărmălaie, cînd treceai prin dreptul teraselor te izbea mirosul de mîncare și valuri de voci veneau dinspre mesele unde lumea trăgea încolo și-ncoace scaunele de plastic.

Era încă devreme și n-am mai stat la ocazie, pe la unitatea militară m-a bătut gîndul să fac cu mîna, treceau mașini și autocare, dar am luat-o lejer pe aleea pentru biciclete. Nu mă grăbeam, căldura se înmuiase, soarele se înroșise, era bine, era frumos, mă simțeam ușor și ușurat. Să zic că ajunsesem cam pe la jumătatea distanței, prin dreptul Aleii Nucilor, cînd m-am trezit survolat de un stol de păsări, o supra-pasăre compusă din sute de pixeli înari-pați ce urmau o traiectorie ușor curbată pe cerul roșu. Soarele perfect rotund mușca deja orizontul, în direcția opusă marea devenise gri-petrol, m-am oprit să privesc ruptura aceea de culori cînd stolul trecuse și doar o singură pasăre, rămasă mult în urmă, zbura complet pierdută. Îi urmăream aripile bătînd mărunț aerul, părea un zbor precipitat, făcea eforturi, cum de rămăsese *atît* de în urmă?, rătăcită de stolul pe care era imposibil să-l mai ajungă, pentru că pasărea nu zbura drept, asta era ciudat, nu folosea scurtături. Departe în zare, stolul, mic și compact, se lansa în volute ca o panglică răsucită în vînt, iar pasărea părea că urmează întocmai traiectoria și balansul stolului, ca și cum ar fi respectat un traseu anume marcat prin aer. Poate aveam eu impresia că era un ritual de zbor sau o chestiune

de loialitate, cine știe, oricum m-am gîndit atunci că priveam o metaforă, ca și cum odată rămas în urmă tot nu poți evita abaterile. M-am întors în loc și am privit în spate, nu mai venea nimeni, traseul de biciclete era pustiu. Lîngă mine, dincolo de bordură, pe cîmp, agățați de firele de iarbă înalte și uscate, mii de melcișori de mare, iar în fața mea, la vreo doi kilometri, deslușeam Vama, se aprindeau primele lumini, mai aveam ceva de mers pînă la drumeagul spre cherhana, unde puteam s-o tai, în sfîrșit, peste cîmp.

La cherhana se umpluse, deși încă mai era lume pe plajă, pe la Mitocanu' abia am scăpat de un jegos care se agățase de mine în fața la supermarket („dă-mi un leu pentru pateu, să am ce mînca și eu“), pe Magheru, bîlciul obișnuit: aici cercei-inele-pandantive-brățări cu zodii, dincolo lălăieli la chitară cu andripopi și alte folkuri leșinate cu drumeții pe munte cu roua-ntre picioare, dincoace se împleteau codițe, se desenau tatuaje... La Canapele era un afiș că se transmitea nu știu ce meci, alții la cerșit cu tot felul de texte („spăl bani murdari“, „rîgii pentru un leu“, „iau bani pe gratis“), pe la shaormerii încă nu apăruseră cozile, nici la Papa Bun nu se adunaseră decît cîtiva, așa că am stat și mi-am luat o Văcărească, pe care am terminat-o pînă s-ajung la Pirați. M-am întors. Dacă străbați strada aia de două ori de la un capăt la altul sau dacă aștepți suficient de mult așezat pe bordură, sigur vezi trecînd pe cineva cunoscut. M-am întîlnit cu Cătălin, un tovarăș din copilărie, venea la țară la bunici, un tip afabil și liniștit, seamănă leit cu Gilmour tînăr. Cînd eram mici și ne duceam la discoteca de la căminul cultural, era fan Bon Jovi, acum avea tricou cu Machine Head (în fiecare vară se duce la Exit). Era însoțit de un prieten cu dreduri și de soția

lui, alta decît tipa cu care-l ştiam eu, nici nu ne mai văzuserăm de vreun an de zile... Ne-am dus cu toţii să mîncăm un gulaş la Şoni, unde era full, noroc că am dat de Matei cu Georgiana care tocmai ceruseră nota şi am rămas la masa lor. I-am întrebat ce fac în seara aia şi au zis că s-ar duce la Baniciu că au nu ştiu ce invitaţie.

După, ăştia ai lui Cătălin au spus că merg să se-ntîlnească cu unii şi a rămas să ne vedem la OCS, concert aniversar de 15 ani, moca, pe plajă la Molotov. M-am dus să văd care-i treaba, îmi luasem o sticlă de vin de la supermarket, cînd am ajuns acolo, hipsteri mai vechi şi mai noi, era plin de bărbi şi freze ridicate, încă se mai aranja scena. M-am întîlnit cu Sebi, abia aterizase şi el, singur, a divorţat (am tot mai mulţi prieteni divorţaţi – statutul generaţiei!) şi acum umbla cu nişte tipe de la *DoR*, n-am prea înţeles, oricum una avea şi-un copil, s-a dus să-l culce, iar noi am mers pe şezlonguri să fumăm ceva, aveau la ei o sticlă de rom şi mai multe grame de lucruri de bine. Fetele aduseseră pahare de plastic şi gheaţă de la bar, nu ştiu cît am fumat, două-trei cuie cu toţii, eram vreo cinci, că mai apăruse un prieten de-al lui Sebi, fotograf, îl tot văd prin Control cu fosta tipului cu barbă de la Atelier, nu ştiu dacă sînt împreună, oricum acum era singur. Cineva începuse să povestească nu ştiu ce fază de pe Facebook, eu mă lungisem şi urmăream un cuplu care bea mojito la bar. Ea – tunsă scurt, avea cîteva şuviţe lungi, împletite – desculţă, purta un fel de sarafan şi mîinile încărcate cu brăţări de festivaluri; el – cu părul ridicat şi ondulat, pantaloni scurţi de blugi, cu bretele lăsate – purta şi cămaşă largă de in, descheiată pe jumătate, cu un lanţ lung la gît. Erau pur şi simplu frumoşi, stăteau în picioare unul în faţa celuilalt,

vorbeau mult sorbind rar din paharele cu pai, o singură dată s-au sărutat, scurt, după ce au rîs la ceva spus de el, care i-a și pus mîna pe șold și a tras-o mai aproape... Tînjeam, asta era, *tînjeam* ca un cîine, parcă nu mai avusesem parte de așa ceva de-o veșnicie și, cu toate astea, chiar dac-aș fi fost cu Eliana în zilele noastre bune, parcă tot nu mi-ar fi ieșit, nu era ce trebuie sau nu era ce era în capul meu, ajunsesem la concluzia că nu mai credeam în relații bazate pe iubire, dar nu știam dacă nu mai credeam asta din cauza a ceea ce mi se întîmplase sau dacă ceea ce mi se întîmpla era din cauză că gîndeam deja asta de ceva vreme.

Oricum, eu eram deja setat pe Elena, pentru că de-aia mă dusesem în Vamă, să mă-ntîlnesc, *ca din întîmplare*, cu Elena, tipa de la petrecerea HBO de la TIFF, unde eu, de fapt, o căutam pe una Chira, o cunoscusem tot la Cluj, cu un an înainte, ceva actriță de teatru, reclame, clipuri, care însă apăruse cu cineva, am aflat pe urmă că tipul era gay, mă rog, pe Elena o spionam mai demult pe Facebook, o admiram de la distanță, știam ce face, cine credea că e, cine voia să fie... Mi se inundase camera de hotel, am căutat-o în Midi și totul a mers ca predestinat: am dansat, am băut, cînd a venit de la toaletă mi-a băgat un deget sărat în gură, m-a luat să dorm la ea, ne-am reîntîlnit apoi în Control, ajunseserăm să ne fudem în nopți consecutive (de fiecare dată era mai bine doar pentru că știa cum să mă facă *pe mine* mai bun), am fost la B'estFest, mă rog, fiecare venise acolo separat, dar am stat împreună la concertul Röyksopp, apoi am băut vin la cortul Von Schayk și ne-am întors în oraș cu Rareș cu mașina la un party privat la Casa Presei. Ne vedeam în diverse combinații o dată la cîteva zile, întîlnirile dintre noi